

andet paa, men man kunde maaske give dem noget Hvergarn til at dække deres Nøgenhed med.

Derimod er jeg ikke enig med det ærede Medlem Hr. Brorsen, naa han vil rejse Kamp om 8 Timers Arbejdsdagen. Det forekommer mig at være at begynde ved den forkerte Ende, og jeg vil gerne sige til det ærede Medlem og de andre ærede Medlemmer, som har været inde paa det Spørgsmaal, ogsaa til Formanden for Arbejdsgiverforeningen, som har talt saa stærkt mod 8 Timers Arbejdsdagen, at ved dette Forhold kan der ikke røres: 8 Timers Dagen skal holdes, koste, hvad det vil, som Arbejdsgiverforeningens Formand sagde. 8 Timers Dagen er nemlig Arbejdernes eneste Gevinst fra Krigstiden og Dyrtiden; i alle andre Henseender har de maattet ofre sig for den bandsatte Tid, havde jeg nær sagt. Arbejderne har ikke opnaaet andet. Derimod har alle andre taget selv. Mestersalæret er blevet højere og er steget fra Dag til Dag. Skønt Haandværksmestrene næsten intet Arbejde har haft, har de aldrig været stillede saa godt som i de senere Aar. Købmænd og Manufakturhandlere, som tidligere gik fallit et Par Gange om Aaret, er nu Folk, der kan leve af deres Renter; naar de har solgt Forretningen, og hvis de bliver ved med at drive Forretning, kan de tjene kolossale Grunker. De bestemmer selv, hvad de vil tjene. Har Aktieselskabsdirektører, Aktieselskabsformænd sparet? Nej, de har forøget deres Indtægter ustandseligt under Krigen, og navnlig efter Krigen. Har Storbønderne, Landmændene her i Landet sparet? Hvor har de sparet? Jeg hørte med stor Interesse det dygtige Foredrag af den ærede Ordfører for Venstre, Hr. Brorsen, som selv er Landmand. Jeg hørte ikke et Ord om, at Landmændene skulde spare. Men Statsfunktionærerne, Tjenestemændene, Arbejderne skulde spare. 8 Timers Arbejdsdagen var Skyld i det hele, den skulde afskaffes, Ligelønnen var uheldig, den havde gjort Skade, den skulde bort.

Nej, mine Herrer, saaledes gaar det ikke. Arbejderne har kun 8 Timers Dagen og Ligelønnen, og den vil de beholde, den er der ingen Vej udenom. Man kan gerne sige, at det er et Stykke Revolution, men vi lever i Revolutioner, vi er ikke fædige med dem, og det vil gaa sin Gang, hvad enten de Herrer stamper imod eller ikke. Det ærede Medlem Hr. Brorsen sagde, at han haabede, at der ikke kom Revolution her. Det haaber vi alle. Men vil de Herrer opnaa det, maa de ikke tage Kampen paa 8 Timers Arbejdsdagen, ikke tage Kampen paa de smaa

Skanser, som Arbejderne nu en Gang har vundet. Det er deres Udbytte af Tiden, og det maa de beholde. Det kan ikke hjælpe, at man som det ærede Medlem Hr. Pitzner siger, at der er tabt saa og saa mange Strejker. Jeg siger Dem, mine Herrer, at jo flere Strejker der tabes, des nærmere er vi ved Revolutionen. Tankegangen mellem Arbejderne over hele Verden, fra den engelske Grubearbejder til den danske Landarbejder, er en ganske anden nu, end den var før Krigen. Der er ikke længere den samme Tillid til Arbejdsgiveren, til Overklassen, som der var den Gang; der er ganske andre Forhold nu.

Det er rigtigt, hvad det ærede Medlem Hr. Pitzner sagde her i Tinget forleden Dag, at det er nødvendigt, at der bliver opsamlet Kapital for Samfundet. Det er jeg ganske enig i; men vel at mærke for Samfundet, ikke for den enkelte. Det interesserer mig ikke det bitterste, om Per eller Poul opsamler Kapital. Han kan solde sin Kapital op — og det gør han i mange Tilfælde — ved at drikke den op i Champagne eller køre den op i Automobil. Og samtlige Kapitalister i Landene soldede Kapitale op i Militarisme. Det gjorde de ved Krigen.

Før Krigen sagde man: I skal opsamle Kapital, det er en Samfundspligt. Ja, vel, sagde Arbejderne, vi opsamler Kapital. Og hvad skete der saa? Da Krigen kom, ødslede man Kapitalen bort til vanvittigt Krigsgøgl, og man ødelagde Samfundene, baade de neutrale og de krigsførende, for lang Tid. Det var den Tak, Arbejderne fik, fordi de havde været med til at opsamle Kapital. Og efter Krigen øgede man Dyrtiden alt det, man kunde, med den Kapital, der var tilbage, idet man plyndrede Arbejderne. Det gjorde de næringsdrivende, det gjorde Købmændene, der selv bestemte Priserne, og det gjorde Aktieselskabsdirektørerne og deres Sønner og Svigersønner. De skruede Priserne op for at udbytte Arbejderne, der var de nederste, og som udelukkende maatte betale.

Men derfor siger Arbejderne: Vi har ingen Tillid til jer, og det er heller ikke jer, der kan opsamle Kapital, lad Staten, lad Samfundet gøre det, den enkelte private Kapitalist har ingen som helst Ret til at være Samfundselgører ved at opsamle Kapital. De Herrer overser ganske, at man mangler den Tillid til Overklassen, som man havde før Krigen. Men hvis de Herrer vil opnaa noget paa dette Omraade, maa de begynde med at vise Tillid til Underklassen, til Arbejderne, de maa ikke begynde at angribe 8 Timers Dagen og Ligelønnen. Man